

Bohoslužby v Zábřehu 2.října 2022

Lk 17,5-10

Milé sestry, milí bratři, je nás málo, potřebovali bychom víc lidí. Když nás bude víc, bude to všechno mnohem lepší. Bude se lépe dařit. Je asi celkem jedno, v jakém prostředí takovýto požadavek padne. Nedostatky vnímáme skoro všude kolem sebe. Chybí lidé, chybí peníze, chybí, chybí vlastně všechno – klid, ticho, možnosti, naděje, perspektiva, víra. Mít toho všeho víc, to by bylo báječné. Kolik jen problémů by tím ubylo. Myslím, že podobně to viděli už i Ježíšovi učedníci. Tváří v tvář všem výzvám plynoucím z Ježíšových slov dospěli přesvědčení, že by potřebovali více víry, více důvěry.

Jo, jo, měl bych víc věřit. Co takový povzdech znamená? A co je míněno tou vírou? Dá se víra v Boha nějak měřit? Jak se pozná, že je malá, že je slabá, že je nedostatečná a nebo naopak už stačí? Když se jednou Petr topil nebo když měli učedníci z něčeho strach, Ježíš jim vyčetl, že jsou malé víry. Když přišla o uzdravení žádat jedna žena pohanka, Ježíš u ní mluví o silné víře. Z toho by se dalo soudit, že velikost víry souvisí s odvahou k praktickým krokům. Bezvěrec nevykročí vůbec, malověrný se při prvních potížích vrátí, silná víra je ale překročí. Takhle to dává smysl, dá se tomu rozumět. Potřebujeme tedy více víry, abychom se nevzdávali, abychom neopouštěli cestu za Ježíšem, když přijdou první překážky, nesrovnalosti. Prosba učedníků je tedy krásná, ukazuje k důležitému poznání na naší cestě za Ježíšem. Potřebujeme víc věřit. Jestliže vidíme před sebou překážky, které se nám zdají nepřekonatelné, je taková prosba na místě. Pak mi ale nejde na rozum, proč na to Ježíš neřekne jen: „Amen, kluci, máte ji mít!“ Místo toho mluví o víře velké jako hořčičné zrnko, které dokáže zcela nemyslitelné. Zcela jistě z toho plyne, že se asi trochu míjejí naše a Ježíšovy představy o tom, co je velká víra.

Nevím proč, ale otázka silné víry mi připomněla hráče pokeru. Kdo vyhrává? Ten, kdo má silné karty, nebo ten, kdo ostatní přesvědčí, že má silné karty, i když tomu tak není? Mám dojem, že většinou ten druhý, protože dává najevo své sebevědomí, tváří se sebejistě, což musí mít nějaký důvod. Jenže ono až tolik nejde o to, co má v rukou, ale jak s tím naloží. Když tedy Ježíš mluví o víře jako hořčičné zrnko, nechce jistě, abychom okolí blafovali, ale spíš přemýšleli nad tím, že i s celkem málem v ruce můžeme uspět. Platit to však může i naopak. Celkem dobré předpoklady se dají promarnit.

Ježíš na prosbu učedníků navazuje otázkou o postavení služebníka. Nás nad tím možná napadá otázka, co to má společného se silou víry? On přeci nepotřebuje silnou víru k tomu, aby konal, co má. Funguje takto běžně. Sami to asi známe. Přijdeme z práce a nemáme hned pokoj a klid. Je třeba toho ještě tolik učinit, než si můžeme sednout a vydechnout, než se zregenerujeme. Ježíš tato slova pronáší právě kvůli té samozřejmosti, se kterou přijímáme, že jsou věci, které mají svůj čas. K tématu víry tato slova připojují pojem trpělivost. Služebník o nic nepřijde, jeho pán ví, co je pro něj důležité. Ale musí počkat na ten správný čas. A to je u nás někdy těžké. Přijímáme různá Boží zaslíbení. Máme vize, máme plány. Ale nějak se nám nechce čekat, nechceme tomu dát čas, častokrát svůj čas.

Říkává se takové rčení, že stojíme s lopatkou proti hoře písku. I tak bychom mohli vnímat situaci, ve které se kolikrát nacházíme. Problémy jsou veliké, prostředky na jejich řešení malé. Co se dá dělat? Například se dá opřít o lopatu, nebo si sednout s lopatkou, a debatovat o tom, jak úžasné by bylo mít k dispozici bagr. S tím by se to dalo udělat hned. A když ho tedy nemáme, můžeme debatovat, kde ho sehnat. On přitom ten čas také celkem hezky uteče. Hora se sice moc nepohne, ale svorně se shodnem, že bez bagru stejně není šance ji zdolat. Je to taková rezignace, ale pod tíhou okolností se dá přeci pochopit. Druhou možností je nad tím moc nemudrovat, vzít lopatu a házet. Potrvá to dlouho a vypadá to bláznivě. Ale je celkem šance to zvládnout. A kdo ví, třeba se i ten bagr zanedlouho ukáže. Myslím, že toto je ta víra jako hořčičné zrnko, o které Ježíš mluví. Víra, která vezme jen to málo, co má, a nebojí se s tím zdolávat velké překážky. V tomto místě si můžeme uvědomit rozdíl Ježíšova pohledu a našich představ velké víry. Ta naše představa mi přijde svázána tím, že čím větší nástroj použijeme, čím více síly budeme mít k dispozici, tím si budeme jistější.

Napadá mne teď jedna otázka. Představme si, že tento prostor bude každou neděli plný. Co to s námi udělá? Změní nás to nějak? Budeme aktivnější, budeme ochotnější k nějaké službě ve sboru? Bude naše víra lepší, silnější, svědectví automatictější? Jistě to stojí za zamyšlení, protože by zde přeci měla být nějaká souvislost. Když se daří, jde všechno mnohem líp, jsme spokojenější a to se projevuje i na dalším jednání, na tom, jaký máme k různým věcem v životě přístup. Nezdá nás naopak ubíjí, když nejsou vidět výsledky, hledá se těžko motivace k tomu, proč to pořád zkoušet, proč se dál snažit něco dělat. Je těžké být malým stádcem, hloučkem, který se téměř ztrácí, je postupem času menší a menší. Prosba o více víry, o skutečný zápal pro Krista se v takové situaci jeví celkem přirozená. Potřebujeme přeci pomoc, protože nás to nesmírně vyčerpává. Je zde však doopravdy rovnítko mezi tím, že když nás bude hodně, bude všechno v pohodě, když je nás málo, je to důvod k nespokojenosti, je to příčina malověrnosti, která žádá posílení víry? Ježíšova slova o víře velikosti hořčičného zrnka toto rovnítko relativizují.

Už jsem zmínil, že s vírou souvisí trpělivost. Náš problém tak často není malá víra, ale málo trpělivosti, malá ochota čekat, až setba vzejde a vydá ovoce. Je samozřejmě těžké stále čekat,

stále jít od jedné porážky ke druhé. Ovšem někdy je tomu tak, že právě těmi porážkami a nezdary nás Bůh vede na cestě k vítězství. Víra velikosti hořčičného zrnka je toho důležitou součástí. Silná, pevná víra, ta přece není záležitostí prvních kroků na cestě s Bohem, ale je výsledkem zkušenosti, kterou jsme na této cestě udělali. Roste s tím, jak Boha poznáváme, jak vnímáme jeho jednání v našem životě. Na počátku této cesty tím pádem stačí skutečně málo, jen přesvědčení, že Bůh se na tu cestu vydává s námi. Když pak budeme schopni vnímat, co všechno na té cestě koná, nezbude nic jiného než si říct, že Bohu lze důvěřovat opravdu ve všem. A jistě časem poznáme, že i když se zdá, že Bůh s nějakou reakcí vyčkává, není to nic, nad čím by se naše víra měla hroutit. Naopak, právě zde se nejlépe ukáže. Upřímně řečeno, věřit ve chvíli, kdy všechno je úžasné, to se dá lehce. Když vás někdo stále zahrnuje nějakými dary, pořád vám říká, jak jste úžasní, není problém věřit tomu, že na vás myslí, že mu na vás záleží. Co ale ve chvíli, kdy mlčí, kdy se nic neděje. Možná jste slyšeli takovou tu chlapeckou narážku na neustálé přesvědčování ženy, že ji miluje. Proč bych ti to měl pořád říkat. Řekl jsem ti to jednou a pokud vím, nic se na tom nezměnilo. Jo zní to jako necitlivé barbarství. Na druhou stranu. Bůh nám také řekl jen jednou, že nás miluje, že se pro nás vydává do krajnosti. Bylo před dvěma tisíci lety, když se nechal přibít na kříž. Od té doby jen věříme tomu, že se na jeho lásce k nám nic nemění. I když častokrát hřešíme, upadáme pod tíhou starostí a nejistot, stále jsme pro něj milovanými dětmi. Bez velkých gest tomu každý den smíme věřit.

Kdybyste měli víru jak hořčičné zrnko, možná byste viděli, že Boží láska se projevuje v mnoha maličkostech a možná až všedních každodennostech. Jen je to třeba chtít vidět. A je třeba to brát s vděčností. Možná, že ten první krok je právě ta vděčnost za každého člověka, který tu dnes s námi je. Bylo by úžasné, kdyby nás bylo víc, kdyby se všechno tak nějak dalo brát s lehkostí a jistotou. Ale ono to další pokračování našeho díla přece není závislé na tom, kolik nás tu bude. Je závislé na tom, kolik toho my sami Bohu odevzdáme. Je závislé na tom, zda porozumíme, že přeci jsme těmi služebníky, kteří mají svůj úkol a musejí ho dotáhnout až do konce.

Nejspíš si připadáme jako ti, kdo proti hoře stojí jen s malou lopatkou. Zdá se nemožné zvládnout všechno to, co na nás doléhá, s čím se musíme stále vyrovnávat. Ona ta hromada je nejen velká, ale pořád se zdá, že roste, je větší a větší. Myslím, že je správný čas se na tu lopatku pořádně podívat. My vidíme jen lopatku, ale pokud věříme Bohu, že se s ní máme do té hromady pustit, stane se něco neuvěřitelného. Jen tak hrábneme a najednou, on je z ní bagr. Myslím, že tady můžeme jen Bohu děkovat. I když máme pocit, že mu toho moc dát nemůžeme, on s tím naším málem koná veliké zázraky. Proto důvěřujme, děkujme a hlavně, buďme trpěliví. Bůh nás miluje a naplní náš život vším potřebným vzdor tomu, že nad tím tak často pochybujeme a přijde nám to nemožné.

Pane Ježíši, tolik bychom toho chtěli, potřebovali. V tom všem se nám pak ztrácí, že jen jedno je skutečně třeba – každý den ti děkovat, vždyť vzdor mnoha nedostatkům máme to

Neděle 2.října 2022

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Úterý, 03 Leden 2023 12:34 -

nejdůležitější, naději v tvé lásce.

Amen.